

ΑΘΗΝΑ

ΔΕΚΑ ΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΝΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ

ΓΙΩΡΓΟΣ Α. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ
ΜΙΧΑΗΛΣ Ε. ΠΡΕΒΕΛΑΚΙΣ

*Εμβάσματα, Επιταγαί
κλπ. πρὸς τὸν κ. Γ. Α.
Ἀνδρουλιδάκιν, Καποδι-
στρίου 36. Ρέθυμνον
Κρήτης.*

ΕΤΟΣ Α΄.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ ΤΗ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1924

ΑΡ.ΘΜΟΣ 2

Κ. ΠΑΛΑΜΑ

Κλείσε βαθειά μέσ' στην καρδιά τὰ λόγια ποὺ σοὺ εἶπα
πᾶρε στὸ χέρι βούνευρο ἀγκαθερό . . . κοί κτόπα.
Καὶ δεῖξε πῶς στὸ ποιητὴ δὲν εἶναι τὰ τραγῳδία
παιχνίδια γιὰ τὰ γόνιμα καὶ γιὰ τὰ μαθητοῦτα
Τὶς ὄμορφες μ' ἀθύρνερο ἢ μᾶισα σ' ἄς ποτιῶ
στὸ δίκαιο καὶ στὸν ἀγαθὸ ἔμπρὸς ἄς γονατίῃ
Καὶ τήμακία, πανάσχημη, ἀλύπητ' ἄς πληγῶν
ἄς εἶναι σὰν παρθενική καὶ σὰν σκληρὴ Ἀντιγόνη
Ποὺ δὲν λιγᾶει τὴ γνώμη της μήτε τοῦ τάφου ὁ τρόμος
φτάνει νὰ λάμψη ἢ ἀγάπη της καὶ νὰ νικήτῃ ὁ νόμος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 1) Πρὸς τὴν Κοινωνίαν μας. 2) Ἡ Στήλη μου. 3) Εὐχαριστήσιον. 4) Ἐγκαίριαι ψευδο νόμων 5) Ἐκδίωξη τῆς ἀνομίας. 6) Μπροστά στὰ κόκκαλα. 7) Ἀνέκδοτος ἐπιστολὴ τοῦ Κοραΐ. 8) Τὸ ὄραμα τοῦ ΜΙΡΖΑ. (Μετάφρασις). 9) Ἰωάννης Μέυναρδ (Μετάφρασις). 10) Ἀπονιά. 11) Τὸ πρῶτο μου ξύρισμα. 12) Ὁ ζωγράφος καὶ ὁ Ἰσραηλῆτης (Ἀνέκδοτον). 13) Γένθηρες πεννιές. 14) Θρύψαλα.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΑΣ

Το πρώτο φύλλο του περιοδικού μας γίνθηκε ά-
νάγκαστο, κι' ή συνδρομές, έρχονται ή μιὰ κατόπιν
τῆς άλλης. Από τ' άλλο μέρος, συγχρηστήρια
γράμματα πλημμυρίζουν τὰ γραφεία μας. Η έφη-
μερίδες τῆς πόλεως μας «Δημοκρατία» κκι «Κρ.
Επιθεώρηση», έγραψαν τὰ καλύτερα λόγια για
μας. Γενικά, ή ύποδοχή τῆς «ΑΘΗΝΑΣ» έν με-
ρους τῆς Κοινωνίας μας υπερέδη κάθε προσδοκία.

Η στάσις αὐτῆ τῶν συμπολιτῶν μᾶς συγκινεῖ
θαυειά, κκι μᾶς δίνει θάρρος νά βαλῶμε με δῆμι-
σταθερό πρὸς τὴν εκπλήρωσι τοῦ σκοποῦ μας. Ἀ-
πέδειξαν για χιλιοστή φορά ὁρθὸ τὸ «Ρεθεμιώτες
για τὰ γράμματα». Τοὺς εὐχαριστοῦμε θερμὰ κκι
τοὺς ὑποσχόμεθα νά ἐργασθοῦμε μ' ὄλη τὴ δύναμι-
τῆς ψυχῆς μας για τὴν ἀναγέννησι τῆς τόσο θαυειά
κοιμισμένης φιλολογίας.

Ἦταν κκιρός περὶ, φίλη «Δημοκρατία» νά δεί-
ξομε πῶς ἔχομε κι' ἐμεῖς ζωῆ. Τόσο καιρὸ τώρα
δὲ κοιμόμαστε. Η παράτασι αὐτῆ τῆς φαινομενι-
κῆς «κοιμισμένης ζωῆς» ὀφείλεται στὰ πολλὰ κκι
ἀνέλπιστα ἐμπόδια ποὺ συναντήσαμε, κκι τὰ ὁποῖα
ὑπερπηθήσαμε. Για νά εκπληρωθῆ ὁμως τελείως ὁ
σκοπὸς μας, ὑπάρχουν κι' ἄλλα πολλὰ ἐμπόδια.
Νά ἐλπίσωμε τάχα, στή, δια τῆς δεδοκιμασμένης
στενκρᾶς ἀρθρογραφίας σου, ὑποστήριξι σου;

Η ΑΘΗΝΑ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Αὐτὴ τὴ βδομάδα ἐνεκρίθησαν τὰ εξῆς.
Κατ' ἀπὸ τὸ φεγγάρι. Ἀνέκδοτος ἐπιστολὴ
τοῦ Κωραῆ. Στίχοι ἀπ' τὸ Κωστῆ Παλαμᾶ.
Αἰχμάλωτοι. Πένθιμες Πεννιές. Στὸ χειμῶνα.
Γύρ' ἀπ' τὸ σχολειό. Ἐκδίωξι τῆς ἀνομῆς.
Στὸ παιδί μου. Πεννιές ἀπ' τὴ ζωῆ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Εὐχαριστοῦμε θερμὰ δσοὺς μᾶς ἔστειλαν
τὴ συνδρομὴ των, κκι παρακαλοῦμε κείνους
ποῦ δὲν τὴν ἔστειλαν ἀκόμη νά σπεύσουν νά
τό κάμουν. Διευκολύνεται ἔτσι κατὰ πολὺ τὸ
ἔργὸ μας.

Ο ΑΡΧ.ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νίκο; Νίκης, Ἰππότης τῆς Σελήνης,
Γιάννης; Ἡρόκλινο; Σκνὸδ; Ἰππότης,

Κένος Μαργαρίτη, Ρωμᾶνο; Σκλη-
ρό; Ἀποδιωγμένοι; ΟΡΕΝΣ. Γιάν-
νης; Ἀπόλληρος, Φουρφουρᾶ;

Παράδοσι

Πιστεύεται πῶς ὁ προπάτορς μας ὁ Ἀ-
βραάμ πρὶ νά κἀμῆ τὸν Ἰσάκ με τὴ Σάρα
εἶχε κἀμει ἓνα παιδί - τὸν Ἰσμαῆλ - με τὴ δου-
λῆ του τὴν Ἄγγε ἀπὸ τὴν δουρία κατὰγονται οἱ
Ἄγαρηνοί. Η τελευταία αὐτῆ ἐξεδιώχθηκε ὕστε-
ρα ἀπὸ τὴ Σάρα κκι ἔφυγε μακρονά. Μὰ στὸ
δρόμο τῆς τελείωσε τὸ νερὸ κκι με τὸ φῶβὸ πῶς
θ' ἀπόθαινε τὸ παιδί τῆς, τρελλάθηκε. Στὸ
δρόμο τῆς τὸ τρελλὸ συνάντησε μιὰ πηγῆ, τὴν
«Ζεμ-Ζεμ», κκι μέσα σ' αὐτῆ εἶδε τὸ παιδί τῆς
νά πύνη τὰ πόδια του. . . . Εἶχε γινεῖ τὸ θαῦ-
μα. Αὐτὰ λέει ἡ παράδοσι.

ΕΚΔΙΩΞΗ ΤΗΣ ΑΝΟΜΗΣ

Στὴ μέση ἔχει τὸ φλασκί, στὸ χέρι τὸ σακκοῦλι
κκι στὴν ἀγκάλῃ τὸ παιδί - ὅμοιοφο ἀγγελοῦδι
ἀποδιωγμένη κι' ἔρημη τραβᾶ τὸ δρόμο ἴσια
φεύγοντας πρὸς τὴν ἔρημο· περπατησιὰ ἀντρίτσι
τὴν ὀδηγεῖ στὸ Γολγοθᾶ τὸ ἀγάτης τοῦ παιδιοῦ τῆς
-τὸ γέννημα τοῦ Ἀβραάμ- Ἠ θῶρα τοῦ μιτεμοῦ τῆς
ἄγρια ποῦταν· Βάνανσι, μιὰ νόμιμη ἢ Σίρα,
γυναίκα τοῦ προπάτορα ξεσπᾶ σὲ μιὰ κατᾶρα . . .
κκι τρέμοντας ἀπὸ ὀρη ἢ γυναικῆς προδομένης
στὴν Ἄγαρ τὴν πολυπαθῆ «ἀλῆμα τὸ τί μένει;»
λέγει σκληρᾶ, βάνανσι κκι ἀπειδιώχνον· ἄς τὴν
δίδει σακκοῦλι ἀπὸ ψομί φλασκί ἀπὸ κρασί
κι' ὕστερα μαλακώνοντας σὰ συμβουλευόντας τὴν
τῆς λέγει «σὺ πολὺξερῆ νά φύγῃς στή σι γμῆ» . . .
Τραβᾶ αὐτῆ τὸ δρόμο για τὴν ὄραση, ἐλπίζοντ κκι πῶς κκι
θάβρισκε τόπο, ἔν' ἄσυλο για νά ξεκουραστῆ.
Ἦρος δλόκληρος πλανεύεται στὴν ἔρημ τὴ Σαχᾶρα
μιὰ τῆς γυναίκας τῆς νόμιμης τὴν ἀκλουθᾶ ἢ κατᾶρα
. . . γερὸ, τελειώνει τὸ ψομί· ξερχίνει τὸ λαοῦγι
ὁ λίβας ὁ ἀπαίσιος τὸ διαλεῖ τὸ ξύγκι
ἢ κἀρα, ἄς γὸ κἀμει, ὁ ἥλιος κκι τὸ νερὸ ποῦ λείπει
στὴ μάννα τὴ κακόμοιρη φέρουν σκληρᾶ τὴ λύπη.
Μ' ἄλλοίμονο τὸ γιατρικὸ, νερὸ ποῦ νά βρεθῆ;
νά μαλακώση τ' ἀχειλι νά ξεκουράση τὸ παιδί; . . .
Αὐτὰ σκεπτόταν, κκι τρελλῆ αὐτὰ τὴν ἔχουν κἀμει
ἢ τρέλλα τῆνε ὀδηγεῖ, ἀφίνει τὸ παιδί, τὸ.. χίνει..
ξεμαλλιασμένη ἢ ἄμοιση, σὰ λάφι τρέχει. . . . τρέχει
μιὰ γιατὶ ἄραγε κκιτᾶ ὀπίσω τῆς, τί ἔχει;
Τὸ σπλάγνο τῆς τῆνε τραβᾶ, ὁ Ἰσμαῆλ, ὁ γυιὸς τῆς
γυρίζει ὀλοῦθε κκι κκιτᾶ τρελλῆ ναιμὰ ὁ καῦμὸς τῆς
σκληρὸς κκι ἀναπάντεχος ὀποῦναι τῆς θαῖσει
τὴ μητρικὴ τῆς τὴ καρδιά ἀσπλαγνα τὴ θεωρεῖσει

μὴ μιὰ κοράδα ἀνατριχαστική....
 Τόρα τί λέπει ἔμπροσς τῆς; Εἶναι νερό;
 -- γιὰ γέννημα τῆς τρέλλας τῆς φαταστικῆς;
 -- Εἶναι νερό! καὶ μέσα του, ὁ γυῖος τῆς ἔχει βρεθῆ
 τὸ θάμα τ' ἀναπάντεχο ἔχει συνταλοσθῆ.....

Πανταλῆ; Γ. Ἀποστολίδης

ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

Μπροστὰ στὰ κόκκαλα.....

Ἐπίρχουνε στιγμὲς στὴ ζωὴ μας, ποῦ γιὰ λίγη ὥρα ἡ ψυχὴ χωρίζεται ἀπὸ τὴν ὕλη ποῦ τὴ κυλιώναι.

Ἐπίρχουνε στιγμὲς, λίγες δυστυχῶς, ποῦ ζοῦμε μιὰ ζωὴ ἀνώτερη ἀπὸ τὴ πραγματικὴ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ κόσμου τούτου. Δὲν ξέρω ἀνὴ πέρα ἀπὸ τὸ τάρτοζωὴ εἶνε τέτοια. Μ' ἂν εἶναι τέτοια τότε στὸ ἐρώτημα «νὰ ζῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῆ» χωρὶς δισταγμὸ θὰ ἀποκριθῶμεν τὸ δεύτερο..... Ἦταν ἓνα εὐμορφο βράδυ τ' Ἀγούστου στὴν ἐφτάνιμη (ἐγὼ καὶ μερικοὶ ἄλλοι φίλοι μου) στ' Ἀρμάδι στὸ ἐνδοξο εὐτό μοναστήρι ποῦ μετ' ὄνομα του θὰ γεμίξη αἰώνια μιὰ ἀπὸ τὲς φωτεινότερες σελίδες τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Ἐπιδάξαμε βράδυ καὶ ἔτσι παρ' ὅλη τὴν ἐπιθυμία ποῦχα, δὲ μπόρεσα νὰ πᾶω ἀμέσως στὸ ἡρώθε, γιὰ νὰ πληρώσω τὸ φόρο ποῦ ὄφειλα στους κητοίκους του, στοὺς Μεγάλους τῆς Δευτεριᾶς ἐργάτες, τὸν ἐλάχιστο αὐτὸ φόρο τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης..... Τ' ἀνέβαλα γιὰ τὴν ἄλλη μέρα καὶ κουρασμένος ἀπὸ τὸ δρόμο παρεδόθηκα μετὰ τὸ φαῖ στὴ πονοῦτρα τοῦ ὕπνου ἀγκάλη..... Ἐκτυποῦσε ἡ ὥρα 6 πρῶν τὸ ἡλότι τῆς μεγάλης σάλας τοῦ Ἡγουμενικοῦ, ὅταν ξυπνημένος ὕστερα ἀπὸ ἓνα θαυμάσιο ὕπνο εἶχα τελειώσει τὴ πρῶνὴ μου τουαλέττα. Κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τοὺς συντρόφους μες δὲν εἶχε ξυπνήσει ἀκόμη. Ἄνοιξα τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου μου καὶ ἔρριξα τὸ βλέμμα στὸ περίβολο τοῦ μοναστηριοῦ. Ἡ καταχνιὰ π' ἀκόμη δὲν εἶχαν διαλύσει καλὰ τοῦ ἡλίου ἢ ἀκτίνες ἐσκέπαζε τὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκκλησίας, ποῦ στεκότανε μπροστὰ μου. Ἡ πρόσοψη τῆς ἐκκλησίας ὀλόκληρη εἶναι γεμάτη βεθοουλώματα, σημάδια ἀπὸ σφαῖρες, παράστημα τιμῆς!.....

Ἡ θεὰ τῆς ἐκκλησίας μου θυμίζει τὸ ἱερὸ μου χρέος νὰ ἐπισκεφτῶ τοὺς γίγαντες τοῦ

ἡμῶισμοῦ καὶ τῆς αὐτοθυσίας καὶ τραβῶ γιὰ τὸ ἱερὸ τέμενος ποῦ κοιμοῦνται τὸ τελευταῖο ὕπνο..... Βρίσκομαι περὶ ὀλομόναχος ἐκεῖ μέσα... Μὲ τὴ κεφαλὴ ξεσκίπαστη καὶ σκυμμένη καὶ τὴ ψυχὴ γονιτισμένη μπρὸς στὰ ἄξια τῆς Κρήτης παιδιὰ στίκω ἐγὼ ὁ ταπεινός. Βλέπω κόκκαλα μαυρισμένα καὶ κεφαλὲς νεκρὲς χωρὶς σάρκες, μὲ τρῶπες γύρω, τὰ σημάδια αὐτὰ τῶν σφαιρῶν..... Δὲν εἶναι κόκκαλα κοινῶν ἀνθρώπων, ἀνθρώπων π' ἀκολουθήσανε τὸ γενικό προσορισμὸ τοῦ καθενὸς μας. Δὲν εἶναι κόκκαλα ἀνθρώπων π' ἀποθάνανε πάνω στὸ κρεβάτι. Εἶναι τὰ ὑπολείμματα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι χωρὶς νὰ τρέμουν μπροστὰ στὸ μαῦρο τοῦ θανάτου φάσμα παλλημαρῖσια παραδώσανε τὴ τελευταία πνοή. Τὰ κόκκαλα ἐκείνων ποῦ προτιμήσανε τὸ θάνατο ἀπὸ τὴ παράδοσι στοὺς βαρβάρους ποῦ χιλιάδες τοὺς εἶχαν περιζώσε καὶ δεῖχνοντας τὸ μεγαλύτερο παράδειγμα ἀντρείας καὶ φιλοπατρίας ἀνατιναχτήκανε στὸν ἀέρα μετ' ὄνομα τῆς πατρίδας στὰ χεῖλη των..... Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου ἀνεβασμένο σὲ στρώματα ἄβυθου, πνευματικῶν, αἰθέρια Αἰσθάνομαι πῶς δὲ βρισκομαι μέσα στὴν κακομοιριά καὶ τὴν ψευτιά τοῦ κόσμου τούτου Ἐχει φύγει ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ περᾶ μέσα σὲ τὲς ψυχὲς τῶν Μεγάλων καὶ τῶν μικρῶν..... Εἶναι ἡ ὄραιότερη στιγμή τῆς ζωῆς μου..... Ὁ θάνατός σας ὁ ἡρωϊκός, λέει ἡ ψυχὴ μου σὲ κείνους ποῦ τὴν τριγυρίζουν, ὁ θάνατός σας ὁ ἡρωϊκός ἔδειξε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴ ζωὴ ποῦ κλεῖ μέσα τῆς ἡ πατρίδα καὶ σ' ὄλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς ἐφώνηξε πῶς ἐλεύτερον ἢ Κρήτη μας θέλει νὰ ζήση καὶ θὰ ζήση..... Ὅταν μετ' ἄγιο χέρι σας κρατῶντας τὸν ἀναμμένο δαυλὸ ἐδίδατε στὸ μαροῦτι φωτιὰ τότε ἐκλείνετε τὸ κεφάλι σ' ἓνα μαρτύριο ποῦ γιὰ τὸ χατήρι τῆς Δευτεριᾶς ὑπομείνατε. Στὰ παιδιὰ σας ἐκείνη τὴ στιγμή σὰν ἱερὰ διαθήκη ἀφήσετε τὸ παράγγελμα «Ἐλευθεριὰ ἢ Θάνατος. Τὸ χῶμα ποῦ πατῶ τώρα ἐλεύτερον σὲ σᾶς τὸ ὀφείλω, σὲ σᾶς ποῦ μετ' αἷμα σας τ' ἀγιάσετε..... Χιλιάδες προσκυνητὲς ἔρχονται σὲ τοῦτο τὸ μέρος ποῦ κοιτοῦνται τὰ κουφάρια σας ἀπὸ τὰ πέρατα ὅλου τοῦ κόσμου κάθε χρόνον καὶ γονεῖς μπρὸς στὰ ἄγια λείψανά σας καὶ σὲς ἱερὲς σας σικεὲς γονατίζουν μπρὸς στὴ Θεῖα Δευτεριά, ποῦ σὲς τὴν ὀνειπροσωπεύετε. Ναι, τὴ Δευτεριά τὴν ἀντιπροσωπεύετε σὲς γιατί γιὰ τὸ χατήρι τῆς ἐθυσιάσετε τὴ ζωὴ σας..... Περνοῦν λίγα ἀκόμη λεπτὰ..... Ἡ ἔκστασι μου περᾶ ὅπως ὅλα περνοῦν σὲ

≡ ΑΘΗΝΑ ≡

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΛ

Ἑσπεριοῦ ἡμερῶν Δραχμᾶς 25

ἑξαμήνου 15

Ἑξωτερικοῦ ἡμερῶν Δολ. 2

Λοιπῶν Χωρῶν Φρ. Γαλλικὰ 15

Ἑξαμήνου ἀντὶλόγως

5252 7252 72

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.
Ἴδρυται πρὸς τὸν ἄλλον πρότερον δὲ δημοσιεύονται. Κάθε ἔργο νὰ συνοδεύεται ἀπὸ δέξωραχο. Ὅποιοι θέλει νὰ γράψῃ με ψευδώνυμο ὀφείλει νὰ μᾶς τὴ δηλώσῃ, πληρῶνοντας 2 δρ. γιὰ τὴν ἐγκρισί του.

Τὰ «μεταξὺ σας» 10 λεπτὰ ἢ λέξεις καὶ ἐντὸς κορινθίας 1 δρ. ἐπὶ πλέον.

τῶσο τὸ κίβρι. Χιμηρόνω σιγὰ σιγὰ καὶ βρίζομαι καὶ πάλι στὸ ἴδιο κόσμο, στήν ἴδια ζωῆ. Ἐκλείωσα τὸ χρέος μου. Πρέπει ν' ἀποχαιρετήσω τοὺς Μεγαλουργούς καὶ νὰ φύγω γιὰ νὰ τραβήξω πάλι τὸ δρόμο μου, τὸ δρόμο τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τὸ δρόμο τῆς ψευτιάς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ Ἄνοιγω τὴ πόρτα καὶ γιὰ τελευταία φορὰ ἴδω τὸ μάτι σὶὰ κόκκαλα ποῦ γεμίζουν τὸ τέμενος, ὅταν ἕνα βιβλίον πάνω σ' ἕνα τραπέζι μου κινεῖ τὴ προτοχὴ. Πλησιάζω, ἀνοίγω καὶ τὸ φυλλομετρῶ. Εἶναι γεμάτο ὄνόματα Κιθόνος διαβατικῆς προσηκυνητῆς ἔχει γράψει τὸνομά του κάτω ἀπὸ λίγα λόγια ποῦ τ' ἀφιερώνει στὰς Μύστας τῆς Μεγάλῃς Θεᾶς. Γράφω κι' ἐγὼ μερικὸς στίχους.

Σὲ σὰς ὦ παλληκάρια ἀντρεωμένα ποῦ ἀψήφωσας κάθε πόνο, κάθε τι ἀποῦ ἢ ὑλὴ ὑπαγορεύει — σκοτωμένα μπροστὰ μου κείτεστε με δόξα καὶ τιμὴ

Σὲ σὰς ποῦ τὸ' ἀλυσιδὸς τῆς πατρίδας τῆς σκληρωμένης Κορητικῆς μας γῆς κλάτετε θελήσατε μ' ἄλλοι μας ἀλληκαρίσια σκοτωθήκατε ὅλοι σεῖς.

Σὲ σὰς ἐγὼ τὸ ταπεινὸ παιδί σας ποῦ σὰς ἐγνώρισα ἀπὸ τὰ θρανία τοῦ σχολείου στέλνω τὴ σκέψι μου — σὶν ἔνδοξη θανὴ σας ποῦ ὑποστήκατε μετ' ἑστὸ κληνὸ τοῦ μπαρουντιοῦ.

Μικρὸς καὶ ταπεινὸς ἐγὼ πολ' εἶμαι
στὸ μέγεθος ναί, τῆς μεγάλης σας ψυχῆς ποῦ γιὰ τὴ Κρήτη μας ἐτώρα εἶναι ἀπαρημένη ἀπ' τὸ βάρος τῆς ζωῆς.

Μὲ τὴ ψυχὴ γονατισμένη μπρὸς σας μπρὸς σὲς ὠραῖες σας καρτερικὲς σκεῖς δριξομαι σὸ θάνατο τὸν ἔνδοξό σας νὰ ἀποθάνω στοῦ πολέμου τὲς φωτιές.

Γράφω ἀκόμα τὸνομά μου καὶ φεύγω
Φεύγω μὰ ἡ ψυχὴ μου μένει Ἐστὸ
Μνεὶ καὶ θὰ μένη πάντα

Κι' ὅταν θὰ κλείω τὰ μάτια μου γιὰ μιὰ στιγμή θὰ μοῦ φαίνεται πῶς βρίζομαι σὲν τελευταία κατοικία τῶν Γιγάντων

ΝΙΚΟΣ ΠΡΕΒΕΛΑΚ Σ

ἈΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΟΡΦΗ

Ἐκ Παρισίων, 14 Ἰουνίου 1820

Πρὸς τὸν Κύριον Μανόλην Ν. Τομπάζην
Εἰς Μισσαλίαν

Τιμιώτατε Κύριε Τομπάζη

Τὸ γράμμα σου δείχνει, ὅτι ἂν δὲν εὐχίης καλὴν ἀνατροφὴν, ὅπως παραπνεῖσαι, ἀξίεις περισσότερο ἀπὸ πολλοὺς καυχόμενους εἰς τὴν ἀνατροφὴν των, ἐλειδῆ ἀλοθάνης τὴν δυστυχίαν τῆς Πατρίδος σου, καὶ ζητεῖς ὡς φιλόστοργος ἀδελφὸς υἱὸς νὰ τὴν θεοραδέσῃς. Εὐρίσκεις ἐδῶ κλεισμένην τὴν ἐπιστολὴν ποῦ ἐπεθύμησας πρὸς τοὺς Δημογέροντας. Ἀλλὰ ἡ ἐπιστολὴ μου δὲν θέλει κιστορθώσει τίποτε εἰς σὺ φίλε, ἐνωμένος μετὸν τιμιώτατον ἀδελφόν σου, καὶ ἄλλους τιμὰς συμπολίτας φλογόμενους μετὸν αὐτὸν ζῆλον, δὲν παραστήσετε εἰς τὴν φαντασίαν σας ὡς παρόνοια ὅλα τὰ μέλλοντα καλά. Κανεὶς δὲν ἤθελε κοπιᾶσει νὰ φυτεύῃ ἄμπελον, ἂν δὲν ἐνισχυέτο ἀπὸ τὴν ἑλπίδα τοῦ τρύγου. Πλείότερα νὰ σοῦ γράψω δὲν με συγχωρεῖ τὸ γῆράς μου. Ἐπειτα τί ἄλλο δύναμαι νὰ σοῦ εἰπῶ περισσότερο, παρὰ παιδείαν, Παιδείαν κα' πάλιν Παιδείαν; Μόνη ἡ παιδεία ἔχει νὰ θεραπεύσῃ τὲς κοινὰς τοῦ τολαϊκῶρου γένους ἡμῶν δυστυχίας ἢ Παιδεία μόνη ἔχει νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν ἀνυπόμορον ζυγὸν τοῦ ἀχρειστάτου Σκυθικοῦ γένους. Μικροὶ ὅσοι βοηθοῦν τὴν παιδείαν καὶ μετὸν λόγον καὶ μετὸ ἔργον αὐτοὺς μόνους γνωρίζω γνησίους ἀπογόνους τῶν Ἑλλήνων. Ὅσοι ἀδιαφοροῦν εἰς κῆτην, ἢ καὶ τὴν πολεμοῦν, εἶναι Τούρκων κα' ὄχι Ἑλλήνων γεννήματα.

Ὡς γνήσιον υἱὸν καὶ φίλον τῆς Ἑλλάδος σ' εἶχομαι κατόρθωσιγ τῶν καλῶν σου σκεπῶν. Εἰς τὰς προσταγὰς του

ΚΟΡΦΗΣ

Γ. Πετρούλακις

Τύποις Γ. Ε. Γεωργασάκι καὶ Σίας

ΕΞΗΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΙΩΣΗΦ ΕΔΙΣΣΟΝ

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΜΙΡΖΑ

Συνέχεια και Τέλος

Αυτές οι κρυμμένες καταπαχτές ήταν πολλές στην είσοδο της γεφύρας, κι έτσι πολλοί άνθρωποι μόλις έβγαιναν μέσα απ' το σύννεφο έλεφταν μέσα. Ήσαν λιγότερες στη μέση, αλλά πολυπλασιαζόνταν κι' ήσαν πειθ κοντά προς το τέλος όπου ήταν οι δλόκληρες (δη σπαρμένες) άψίδες.

Ύπηρχαν εκεί μερικοί άνθρωποι, πραγματικώς, αλλά ο αριθμός των ήταν πολύ μικρός, που πήγαιναν κούτσα-κούτσα προς τής σπασμένες άψίδες. Στο τέλος έλεφταν κι' αυτοί, κουρασμένοι κι' εξαντλημένοι από το μακρινό δρόμο.

Έπέφρασα λίγη ώρα παρατηρώντας αυτή τη θαυμασία κατασκευή και μεγάλη ποικιλία αντικειμένων που παρουσίαζε το θέαμα αυτό. Η καρδιά μου γέμισε με βαθιά μελαγχολία, να βλέπω τόσους να πέφτουν εν' ό δέν το περίμεναν, στη μέση της εθιμίας και χαράς, και να πιάνουν μ' άπελπισία ότι έβρισκαν κοντά τους για να σωθούν.

Μερικοί κύτταζαν τον ουρανό σκεπτικά, και στη μέση ενός διαλογισμού, μις θεωρίας, έπεφταν κι' εξαφανίζόνταν. Άλλοι ήσαν ένασχολημένοι να κνηγούν σαλονόφρονες που γυαλίζουν μπροστά στα μάτια των, αλλά συχνά ενώ σκεπτόταν πως εις έφταναν πειθ, γλυστρουσαν κι' έπεφταν.

Σ' αυτή τη σύγχισι, παρατήρησα πολλούς με γαταγάνια στα χέρια των (1) τρέχοντας έδω κι' εκεί πάνω στη γέφυρα, σπρώχνοντας μερικούς προς τής καταπαχτές—που δέν φαινόταν να βρίσκονται στο δρόμο π' ακολουθούσαν—και που ίσως να σφζόταν, αν δέν τους βίαζαν να πάν προς το μέρος που βρισκόταν.

Το Πνεύμα, βλέποντάς με να παραδίδωμαι σ' αυτή τη μελαγχολία, μούπε πως ήταν άρκετο αυτό. «Σύρε το βλέμμα σου από τη γέφυρα, και πές μου αν βλέπεις τίποτα που να μην το καταλαβαίνης. «Τι έννοούν, έρώτησα, αθιτά τά πουλιά που πετούν πάνω απ' τη γέφυρα, κι' από στιγμής σε στιγμή καθίζουν επάνω της;» «Βλέπω γυάες, καράκια, και μεταξύ άλλων φτερωτών πλασμάτων, κάμποσα φτερωτά άγροάκια που κουρνιάζουν πολυάριθμα στις μεσαίες άψίδες. «Αυτά», απήτησε το Πνεύμα, «είναι ο Φθόνος, ή Φιλαργυρία, ή Δεισιδαιμονία, ή Άπελπισία, ή Άγάπη, με τις σχετικές φροντίδες, που λυμαινούνται τη ζωή του Άθρώπου.»

Έδω έβγαλα ένα βαθύ στενγμό. «Άλλοίμο-

νο!» είπα, «ό άνθρωπος γεννήθηκε στη ματαιότητα! Πως παραδίδεται στην άθλιότητα και θνησιμότητα, τυραννισμένος στη ζωή του, και στο τέλος τον καταπίνει ο "Άθης.»

Το Πνεύμα ενήθη με εδσπλαγγνία μπροστά μου και μούπε: «Μη κυττάς πειθ τον άνθρωπο στο πρώτο στάδιο τής υπάρξέως του, στην αναχώρισι προς την Αιωνιότητα, αλλά ρίξε το βλέμμα σου σ' εκείνη τη πυκνή ομίχλη, που εκεί φέρνει ή παλλοροια τις γενεές των ανθρώπων που πέφτουν μέσα.

Διούθυνα το βλέμμα εκεί που με διέτάζε και (κατά πόνον το καλό Πνεύμα το δυνάμωσε με καμιά έπυρορσική δύναμι, ή διέλυσε μέρος τής ομίχλης, που πρωτίτερον ήταν τόσο πυκνή, δέν έβρω, αλλά) είδα την κοιλάδα να ανοίγεται στην άπώτατη άκρη κι' ν' απλώνεται μπροστά των άχανή Ωκεανό και να διαιρήται σε δυο ίσα μέρη.

Τα σύννεφα έμεναν άκόμη στο ένα ήμισυ της, τόσο πολύ που δέν μπορούσα τίποτε να διακρίνω σ' αυτό, αλλά το άλλο (1) μου φάνηκε έτεταμένος ώκεανός, με αναρούθητα νησάκια στη μέση σκεπασμένα με φρούτα και άνθη, και χουσα νερά.

Έβλεπα ανθρώπους ντυμένους άριστοκρατικά με γολάντες στίς κεφαλές των, να περνούν υπό τα δένδρα, χαλωμένοι δίπλα στις πηγές, ή άναπαύομενοι σε άνθηνα κρεβάτια, και άκουγα μιά συγχεομένη άρμονία, ποιλιών που τραγουδούσαν, νερών που έεφταν άνωθωπίων φωνών και μουσικών οργάνων.

Γέμισε από χαρά ή καρδιά μου σάν αντίκρισα αυτή τη χαρούμενη σκηνή. Ήθελα νάχα φτερά να πετάξω, φτερά άητου να πετάξω προς τα έντυχιμένα κείνα μέρη, αλλά το Πνεύμα μούπε, πως δέν υπήρχεν δρόμος για εκεί παρά από τις πόρτες του Θανάτου, που τις είδα ν' ανοίγονται κάθε στιγμή πάνω στη γέφυρα.

Τα νησιά που βλέπεις, είπε το Πνεύμα, που χαπλώνονται φρέσκα και καταπρόσινα μπροστά σου, και με τα όποια ποικίλλεται δλόκληρη ή έκτασις του ώκεανού, είναι πειθ πολλά από την άμμο τής θάλασσας. Είναι μυριάδες και έντείνονται ίσα με κεί που το βλέμμα ή ή φαντασία σου δέν μπορούν να φθάσουν. Είναι ή μετά θάνατον κατοικία των καλών ανθρώπων, αναλόγως του βαθμού και του είδους τής άρετης που διέπρεψαν, κι' είναι νεμάτες από κάθε είδους ευχαρίστησι. Κάθε νησι έν' ένας παράδεισος διορθωμένος για κάθε ευσεβή θνητό. Δέν αξίζουν το κόπο, ώ MIRZA, να κοπιάζη κανεις γι' αυτούς; Φαίνεται ή ζωή άθλια, όταν σου δίδει την ευκαιρία να άνταμειφθής έτσι; Πρέπει να φοβάσαι το θάνατο, που θα σε κάμη μιά τόσο έντυχιμένη ύπαρξι; Να μη σκέπτεσαι πως ό άνθρωπος γίνηκε άσκοπα και μάταια, απ' ού του φυλάσσεται μιά τέτοια αιωνιότης;.

Κύτταξα με άνέκφορστη ευχαρίστησι αυτά τα

1.Τούτο έν' ο Ουρανός. Ο «άχανής ώκεανός» είναι ή αιωνιότης, διαιρουμένη εις το Βασίλειον του Χριστού και το του Λιαβόλου. Το τελευταίο έκαλύπτετο από νέφη, διότι ο όφθαλμός του MIRZA, δέν έντροπέτο να εδσχωρήση έντός αυτού.

(1) Ύπαινιγμός για το βίαιο θάνατο των κολέμων.

νησιά. Στο τέλος είπε, «Λείξέ μου, σὲ ἐκτείνω, τὰ μυστικά ποῦ βρίσκονται κρυμμένα κατ' ἀπ' αὐτὰ τὰ μαύρα σύννεφα, ποῦ σκεπάζουν τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ὠκεανοῦ.»

Ἐπειδὴ τὸ Πνεῦμα δὲ μ' ἀπαντοῦσε, γύρισα πρὸς αὐτὸ νὰ τοῦ ἐπαναλάβω τὴ παράκλησι, ἀλλὰ εἶχε ἐξαφανισθῆ. Ἐστρεψα τότε πρὸς τὸ ὄραμα ποῦ γιὰ τόση ὥρα θεωροῦσα, ἀλλ' ἀντὶ τῆς παλιθροῦσας, τῆς ἀψιδωτῆς γαφύρας, καὶ τῶν εὐτυχισμένων νησιῶν, δὲν εἶδα τίποτε ἐκτὸς τῆ μακρὰ, βαθεῖα κοιλιά τῆς Βαγδάτης, μὲ βώδια πρόβατα, καὶ καμήλες.

(Μετάφρασις ἀπὸ τὸ Ἀγγλικόν)

Γ. Α. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΥΝΑΡΔ

ΥΠΟ ΔΟΜΗΝ Ε. ΕΟΥΛΩΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ

ΥΠΟ Π. Δ. ΓΕΡΑΚΑΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αἴφνης ἠκούσθη ἡ βροντώδης φωνὴ τοῦ πλοιοῦ ἢ ὁποῖα ἔλεγεν.

— Ἰωάννη Μεύναρδ!

— Ὅριστε κύριε, ἀπήντησεν ἄλλη ἀσθενεστέρη ἢ ὁποῖα ἤρχετο ἀπὸ τὸ πηδάλιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφθασαν ἤδη αἱ πρῶται φλόγες.

— Πόσον ἀπέχουμι ἀπὸ τὸ Μπόρταλο;

— Ἐπτά μίλλια κίρις (11263 μέτρα)

— Μετὰ πόσην ὥραν θὰ εἴμεθα ἐκεῖ;

— Μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἔαν κλέωμι με τὴν παροῦσαν ταχύτητα κύριε.

— Ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος;

— Κίνδυνος μόνον ἔδω εἰς ταῦτο τὸ μέρος τοῦ πλοίου. Αἱ φλόγες ἐφθασαν μέχρις ἔδω.

Οἱ ἐπιβάται καὶ τὸ πλήρωμα συνηθροίσθησαν εἰς τὸ ὀπίσθεν μέρος τοῦ πλοίου εἰς τὸ ὁποῖον ἀκόμη δὲν εἶχε μεταδοθῆ τὸ πῦρ· αἱ φλόγες ἔν τῷ μεταξὺν ἠΰξανον καὶ οἱ καπνοὶ ἐπλήρωσαν τὸ πλοῖον. Καὶ πάλιν ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ πλοιοῦ νὰ λέγῃ «Ἰωάννη Μεύναρδ»

— Ὅριστε κύριε, ἠκούσθη πλέον ἀσθενεστέρη ἢ ἀπάντησις.

— Εἶσαι εἰς τὴν θύδαν;

— Μάλιστα, μάλιστα κύριε.

— Πῶς πηγαίνει τώρα;

— Πρὸς Ἀνατολὰς κύριε.

— Στείψε νοτιοανατολικῶς καὶ ῥίψε το εἰς τὴν θύδαν.

Ἡ «Βασίλισσα τοῦ Ὄκεανοῦ» ἐπλησίαζε βραδέως εἰς τὴν θύδαν. Ὅταν ἦτο εἰς ἐλαχίστην ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῆς ἐφώνησεν πάλιν ὁ πλοίαρχος.

— Ἰωάννη Μεύναρδ! Τώρα πλέον μολὶς μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἠκούετο ἀσθενεστάτη ἢ ἀπάντησις «Ὅριστε κύριε». Μπορεῖς νὰ κρατήσῃς πέντε λεπτὰ ἀκόμη; εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

— Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ θὰ κρατήσω.

Τὸ πῦρ εἶχε πλέον καταστρέψει τὸν δυστυχῆ Μεύναρδ καὶ ἐξηπλοῦτο καὶ εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος

τοῦ πλοίου ἐν ᾧ ταυτοχρόνως τὸ πλοῖον ἔλιπεν εἰς τὴν θύδαν. Ὅλοι οἱ ἐπιβαίνοντες ἐσόθησαν, πλην τοῦ ἀνδρείου Μεύναρδ, ὁ ὁπλιεὺς διὰ νὰ σώσῃ 210 ψυχὰς ἐπρωτίμης νὰ χαῖ τῶν ἐκτελῶν μετ' αὐταπυρνήσεως τὸ καθῆκόν του.....

ΑΠΟΝΙΑ

Ἐξανηλημένο ἀπὸ τὴ πείνα καὶ τὴ κούρασι, μὲ τὰ γόνατα ματωμένα ἀπ' τὶς πληγὰς, σκελετὸς μοναχὸς, τὸ φτωχὸ ἄλογο σέρνει, σέρνει ὑπομονετικὰ τὸ κάρρο. Βάζει δλη τὴ δύναμι ποῦ τοῦχει μείνει, ἀγωνιᾷ, γὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ κύριό του.

Ἐγείνως ὁμως — ξεχνῶντας πῶς πρὸ δύο ἡμερῶν δὲν τοῦδωσε τίποτα νὰ φάῃ— δὲν εὐχαριστῆται, ἀλλὰ μ' δλη τὴ δύναμι τῶν πνευμένων του φωνάζει: Νίσεε.....

Στ' ἀκουσμα τῆς φωνῆς αὐτῆς, τὸ φτωχὸ τ' ἄλογο ξιπᾶται καὶ καταβάλλει μὲ τὰ τελευταῖα προσπάθεια γὰ νὰ τρέξῃ πειὸ γρήγορα, χωρὶς ὁμως ἀποτέλεσμα. Ἡ πείνα, ἡ κούρασι, τὸ βαρὺ φορτίο τοῦχουν κόψει δλη τὴ δύναμι.

Νίσεε!.. ἀκούεται πάλι ἡ ἀγρία φωνὴ τοῦ ἔδηγρῦ, οὐνεθευμένη τὴ φορὰ αὐτὴ ἀπ' τὴν ἀντήχησι τοῦ κερματικῶ τοῦ στῆ ῥάχη τοῦ φτωχοῦ ἀλόγου. Πάλι ἀγωνιᾷ..... τὰ γόνατα τοῦ φτωχοῦ ἀλόγου λυγρίζουν, μὰ κανένα ἀποτέλεσμα.

Ξηγριεμένος, μὲ τὰ μᾶλλια ἀνακουρδισμένα μὲ κινουῦργα ἐκφραση προσώπου, ὁ ἀπονως — κινουῦργος ὀδηγός — πηδᾷ πάνω σὶό κίρρο. Κατεβάξει ἀπονα τὸ καρτσίκι του στῆ ῥάχη τοῦ ἀλόγου βλαστημῶντας, ὄχι μονάχα τ' ἄλογο, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἰερό ὑπάρχει. Τὸ καρτσίκι ἐν τῷ μεταξὺ ἀνεβοκατεβαίνει ῥυθμικῶς, λὲς κ' εἶναι κουρδισμένο. Χτυπᾷ ἀλύπητα ὅτι βρεῖ. Ῥάχη, κεφαλή, πόδια ὄλα. Δὲ κάνει διάκρισι.

Κακόμοιρο ἄλογο! Γύρω τριγύρω σου οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι βλέπουν τὴ τυραννία σου, καὶ κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ σὲ βοηθήσῃ. Σὲ πολλοὺς δὲ κάνει ἐντύπωσι ἢ κατάστασις του αὐτῆ. Σ' ἄλλους ἢ αἰσθησι τοῦ πόνου σου εἶναι τόσο μικρῆ, τὸν αἰσθάνονται τόσο λίγο, ποῦ δὲν τολμοῦν νὰ ἐπέμβουν. Κεῖνοι ποῦ βαθεῖα αἰσθάνονται καὶ συμμερίζονται τὸν πόνο σου, δὲν εἶναι περισσώτερο ἀπὸ δύο—τρεις, τὸ πολὺ. Τὶ θέλεις ὁμως νὰ σοῦ κάμουν τὴ στιγμή κείνη; Ἄν ἔλθουν γιὰ νὰ σὲ βοηθήσουν ὁ κινουῦργος ὀδηγός σου δὲ θὰ τοὺς χαριστή.

Διαλαλοῦν μονάχα τὸ πόνο σου, ἀπ' αὐτὸ τὸ χαρτί, σὶό Κόσμο ὄλο— ἐπειδὴ σὺ δὲν ἔχεις

μιλά νι τόν διαλαλήτης—καί ύψόνουν μαζύ σου φωνή διαμαρτυρίας, βγαλμένη μεσ' άπ' τά βίβη της ψυχής των.

ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΕΥΤΡΙΣΜΑ

"Ήρωνα εύτυχής την άληγμόνητη έκείνη μέρα. Μετά μιξς έβδομιάδας ό λόκληρης άπογοήτευσι, άπ' τότε που ξανόγοντας στή καθρέφτη έννοιωσα πώς είχα γένεια, κείνη μόνο τή στιγμή έπλεε στή θαύτερα παλάγη της εύτοχίας.

Είχα άνακαλύψει σ' ένα ντολίπι γεμάτο άπ' παλιή β.θλία ένα . . . ξυρίφι . . .

Α? επί τέλους τ' όνειρό μου θά έλάμβανε σάρκα και όστά. Θά έξυριζόμωνα μονάχος μου μακρυνά άπ' κάθε μίτι που πάντα θά μ' έβλεπε άν πήγαινα στή κουρεθο και θά γελοούσε εις θλίρος έμένα που άριθμούσα μόλις θώδεκα χρονάκια τότε. "Ήτανε λίγο σκουσκουριασμένο τ' ξυρίφι, αλλά τί είχε νά κίμη. ; Έφ' όιον έκοθε; Τ' έδονέμια δ' άνω στή μολύβι μου, τ' όποδον έξυσα θυμιάσια . . . Τί άλλο μου χρειαζότανε; Σαπούνι. Ήπ'ηρα της κουζίνας. Μά πινέλο που νά βρω; Ν' άγοράσω; Μετά μιταίους ύπολογισμούς είδα πώς ή τσέπη μου δέν είχε άρκετούς παρήθε; γιά ν' άγοράσω ένα τέτοιο πράγμα. Έκόντιζε έξ φράγκα και είχα μόλις τριάντα πέντε λεπτά. Τέλος πάντων σ' άπεφάμισα θά χρησιμοποιούσα τ' βουρτσάκι της γόρας. . . "Ένα κομμάτι χαρτί θά μου χρησίμευε για νά σκουπίζω τ' ξυρίφι και μετά τ' ξύρισμα θά πλυνόμωνα με σπέρτο του καρινέτου έν έλλείψει κολωνίας και ύστερα λίγη στύψη καθώς και ποδδρα

θά έσκεπίζανε κάθε έννο; της διαθέσεως του ξυραφιού.

"Επερήμενα άνυπομόνως και άφοδ' όλοι φύγανε άπ' τ' σπίτι άρχισα νά ξυριζομαι. Θάχε παύσει μετά ώρα όταν άφοδ' έτειλα χίλια φορές στή διάβηλο και γένεια και ξυρίφι και άφοδ' έλαμα τ' πρόσωπό μου κατ'άλληλο για μουσεθο Αίγυπτιακών Μουμιών, έτελείωσα τ' ξύρισμα. Έσφοδ' γιξα τ' ξυρίφι ότο μπορούσα καλύτερα, τ' φύλαξα και κατόπιν άφοδ' έπλυνα τ' πρόσωπό μου με σπέρτο του καρινέτου, σ' ώτσιφα με ένα κομμάτι στύψη έν φ' συγχρόνω; πήδουτα άπ' τ' τσούξιμο. Ήρασιτικά σκέφτηκα. . . "Ήτανε κικινισμένο τ' πρόσωπό μου αλλά ή ποδδρα θά σ' άπριζε. Ήθακίματα πράγματι, αλλά τ'ό κάκου. "Ή όλόασπρο; έπρεπε νάμαι ή κατακόκκινος. Τ' πρόσωπό μου ήτανε μετά πληγή. Τί νά γίνω; Α'φνης μετά ιδέα μου κατέβηκε. Τ' στουπέτσι άραγε δέν θά μουδιανε καλό; Ή'ηρα τ' κουτί και κατόπιν με ένα μπαμπακίκι έπισσάλιφα τ' μουτρό μου, τ' όποια, ό Θεέ μου, μετέβαλα και εις παπούτσι.

Κε' όμως την έπαθα [και χειρότερη. Άλλοίμονο! Τ' πρόσωπό μου άγρίεψε περισσότερο. Γελάτε κύριοι; Γελάτε. Μά την άλήθεια είναι κανείς για νά γελά. Μολλές φορές θρέθηκα ως τώρα στή ζωή μου σ' άμηχανία και μάλιστα όταν κίναμε έξετάσεις στή Μαθηματικά αλλά μόνο κείνη τή στιγμή μουρθανε στή νοδ' π'ό πρέπει νά ψοκοτωθώ. Ήως θά με βλέπανε έξω; Τί θά λέγανε; "Έκανα θόλτα πάνω και κάτω, όταν μπαίνοντας στή κελέρι είδα ένα τσουθάκι, γεμάτο άσπρο άλευρι. Άλευρι! "Α? δοκιμάσω κι' άπ' αυτό είπα μέσα μου. Ήπ'ηρα μετά φουδ'τα και διευθυνόμωνα πρ'ος τ' καθρέφτη, όταν ένας θόρυθος στήν έξώπορτα με πληροφόρησε πώς κάποιος

ΚΑΛΤΣΕΣ ΟΛΟΜΑΛΛΕΣ

Γυναικείες, Άνδρικές και εΐδη νεωτερισμοδ

Στου

Γ. Ι. ΣΤΑΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗ

"Επισκεπήρια του γούστου σας με τή τελευταία Άθηναϊκή μόδα στου Γεωργασάκι και Σιας.

ήροχότανε. 'Ο πατέρας μου άραγε ή ή μητέρα μου. Ηέταξα γρήγορα—γρήγορα στή σέριμα του γραφείου μου τή άλευρι, τή σαπούνια και λοιπά χρειώδη, και καθίζοντας ύστερα στή γραφεύο μου έπισατα τή μάγουλά μου με τή δου μου χέρια και έκανα πώς ανεψτόμουνα. Μπήκε ή μητέρα μου. Ηέρασε άκόμη μισή ώρα κι' έπειδή τή τσιόξιμο στή πρόσωπύ μου έπαψε ένόμισα πώς έξεκοκκίνησα και κατέβισα από τή μάγουλά μου τή χέρια μου. 'Εσηκωνόμουνα να θγω έξω όταν μιή φωνή τή; μητέρας μου με καθήλωσε και πάλι στή καρέκλα μου. «Παιδι μου, κανεις νάτος σου χύθηκε στή πρόσωπος;!!...»

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΗΣ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΙΣΡΑΗΛΙΤΗΣ

ΗΙλουσιος 'Ισραηλίτης παρήγγειλεν εις ένα ζωγράφον να του ζωγραφίση μία εικόνα παριστάνουσαν τήν διάθεσιν τής 'Ερυθράς Θυλάσσης υπό των 'Εβραίων, καταδικωκομένων παρά του στρατού του Φαραώ, ύπεσχήθη δε' ότι εάν ή εικόνα του ήρесе θα τήν έπλήρωνε καλά.

'Ο ζωγράφος πράγματι κατενεύασεν εικόνα παριστάνουσαν..... άπλώς θαλασσαν κυματίζουσαν και ταύτην τήν εικόνα έφερεν εις τήν 'Ισραηλίτην.

— Ηου είναι οι 'Εβραιοι; έρωτῶ ο 'Ισραηλίτης.

— Σογγνώμην, άποκρίνεται ο ζωγράφος, δέν φαίνονται διότι διέβησαν ήδη τήν θάλασσαν και έχουν προχωρήσει άρκετόν διάστημα.

— Και ο στρατός του Φαραώ;

— Μά, φίλε, μου, πολλά ζητῶ; λέγει ο ζωγράφος, ο στρατός έρχεται, αλλά δέν εφάνη άκόμη

ΦΟΥΡΦΟΥΡΑΣ

ΠΕΝΘΙΜΕΣ ΓΕΝΙΚΕΣ

'Απομετήμερο.....

Κάθομαι μπροστά στή περαθύρι μου και κυττάζω ελ δένδρα που γυμνλ στέκονται μπρός μου. Τα φύλλα των κοιτούνται νεκρωμένα χάρω στή λίσπη.....

'Ηρθε πειλ ο χειμώνας κι' ένέκρωσεν όλη τή φύσι. 'Ηρθε ο χειμώνας σέρνοντες πίσω του τήν άδερφό του τή θάνατι. Ηότες άγνές ψυχοδλες θα πά-

ρη πάλι με τή κρύδ του χέρι, πότους διαλεχτού; θα θερίτη; από πότες άγκαλειές μαννάδων ο' άρχίξη τρυφερά βλαστάρια.....

'Ο ούρανό; σκεπασμένος από πυκνή νέφαλα, έχει ένα χρώμα μολυβένιο, σκοτεινό, μελογολικό 'Ο λιος που πεί να χαθί στέλνει τή τελευταία του άκτίδα στή νεκρή πελά γή μας.....
.....Ντάν!.....Ντάν!.....Ντάν ντάν...

Είναι ή καμπάνα του χωριού. Παίξει λυπητερά. Κάποιος θα πέθανε. Θα έβρισε πάλι μιή ζωή με τή σβίσιμο τής άχτίδας του ήλιου..... Τα έφαλα πυκνώνουνται τώρα και μεγάλες σπίθες ηρίζουν τήν ούρανό..... Εβροχή ψιλή αρχίζει να πέφτη σάν δάκρυα του ουρανού για τή κακή που γίνηκε.....
.....Ντάν!.....Ντάν.....Ντάν ντάν...

Και ή καμπάνα εξακολουθετ τή πένθιμο και μονότονο κτύπημά της σάν προπομπή στή ψυχοδλα που πεί.....

QUIDAM

ΑΠΟ ΤΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Του Καμπούρογλου

— Όπως ή άσχημία μιῶ; λέξεω; άποταλείται από τήν έννοιαν που τής διδομεν και όχι από τή στυτυική της; έτσι και ή άσχημία ένός προσώπου άποταλείται από τή ύφος του και όχι από τή χαρακτηριστικά του.

— Ηοιός Θεός ο' άπαλλάξη του; άρχαίους ποιητάς από τή χ ρια των διδασκάλων, τή δημοτικά μας τραγούδια από τήν μύτην των ψαλτάδων και τήν τέχνην από τής κρίσεις των ειδικών;

— Εξίδα τήν ωραίαν γονατιστήν στήν έκκλησιῶ, έφοδ είδε τότους και τότους να γονατίζουν μπροστά της; Είχε πολύ κατίνυξιν και έλαφράν ταπεινώσιν εις τήν έκφρασιν του προσώπου. Όλα αυτῶ τής τή έδίδιξαν αί ψυχαί των άνοήτων τής όποιας έκαμψεν.

— Παρακολουθούν με προσοχήν έννεϊνον που γλυστρά να πέση δικά νά του πόν ύστερα; μά δέν προσέχεις Χριστιανέ.

'Η «ΑΘΗΝΑ» εϋχεται εις τους άναγνώστας της εύτυχές τή νέον έτος,

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΑΘΗΝΑΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΤΕΧΝΗ

Κουρασμένοι και αποκαμωμένοι διαβήκαμε πιά της αιματωμένες απ' το αίμα των αδελφών μας κοιλάδες. Ένα δάκρυ πόνου κυλά απ' τον καθένα μας πάνω στα χώματα που σκεπάζουν κορμιά ευγενικά και ώρατα. Μά το δάκρυ αυτό θα ξεφαντώσει γρήγορα σ' ένα χορτάρι ευγενικιάς εκδίχησης που πάνω της δε θα διαβαίνει ή άγρια όψι του πολέμου. Πάνω σ' αυτό θα ξεφουρώσει το δένδρο που κατω απ' τή σκιά του θα τρέχει νερό καθάριο και άνθρωποι διψασμένοι από καιρό θα πιούνε για να χορτάσουν. Μά μείς διαβάτες περαστικοί που ή νύχτα γοργά μάς άπειλει για τον έρχομό της και το σκοτάδι στις άξενες χώρες δεν μπορούμε να σταθούμε για άνάπαυσι κάτω από ένα μονάχο δέντρο. Και σέροντας τα βήματά μας προσπαθούμε να φθάσουμε εκεί που δεν υπάρχει ούτε νύχτα ούτε σκοτάδι, στο μέρος που πάντα ο ήλιος φωτίζει με της άχτίδες του που διαλύει προλήψεις και λυώνη κέρινους πύργους διανοήσεως. Και ένφ αυτή μέχρι χθές δεν είχε για ιδανικό παρά πολέμους και νίκες, Αλεξάνδρους και Νιπολέοντας, σήμερα δε θαυμάζει ούτε άπύρανες εκτάσεις κρατών ούτε πανίσχυρους άρχοντας, πολεμά μονάχα μεσ' το χαροπάλεμα της ύλης, να την πραινθ ή Νους και ο Λόγος. Και έτσι, μακρυνά από παληωμένες αντίληψεις και ύστερα από ένα πόλεμο φριχτό, δημιουργείται το πνεύμα που στην άναπαράστασι που φανερώνεται ή θεία Τέχνη. Και άν και ή Τέχνη δεν έγνωρισε ούτε γνωρίζει Πατρίδα, δε μπορεί παρά άμα θυμηθ ή την Ελλάδα εύλαβικά να σταθ ή για να προσκνήση και αυτή και θυσιάση στο βωμό που αλώνες της άνήγειρε το Έλληνικό πνεύμα. Και ή Ελλάδα, ξακουσμένη γι' αυτήν τρέχει να την άγκαλιάση για ν' άποτελίση το σύμπλεγμα που χρόνια και αλώνες ο κόσμος συνήθιζε να βλέπη. Όσο κι' άν περπαούν οι καιροί ή Τέχνη δεν γερνίζει, παρά πάντα γελαστή και νέα ώρατα και θελτικη, σαγηνεύει με τα δίκτυά της τους ανθρώπους. Και όσο κινύνας βρίσκεται πιδ κοντά σ' αυτή τόσο ξαννοιώνει, σάν να βρίσκεται σ' αιδέρια δώματα μακρυνά από τον κόσμο και να μην τον γερονούν οι καύμοι και οι πόνοι. Και μ' όλη του

ή ταχύτητα ο πολιτισμός τρέχει για να βρη το **Ωραίο**.

Παντού έχει δημιουργηθ ή μά καλλιτεχνική κίνησης μά και ή Κρήτη, ιδιαίτερα ή πόλι μας, προσπαθεί να δημιουργήση κάτι τι δέν ξέρουμε άν θα τό επιτύχη. Και δέν είναι ή πρώτη φορά που ή Κρήτη άκούεται για την άγάπη της στη τέχνη, και για τους καλλιτέχνες της. Παραλείπομε τή παληά Μινωική εποχή, που άπετέλεσε ίσως τις βάσεις της κατόπιν Έλληνικής Τέχνης για να σταματήσουμε μπροστά σ' ένα μεγάλο της τέκνο της άναγεννήσεως. Και αυτός είναι ο Δομίνικος Θεοτοκόπουλος, είναι ο παγκοσμίου φήμης ζωγράφος EL GRECO. είναι ο έφάμιλλος του Μιχαήλ Άγγελου. Έζησε στη Ρώμη, έπειτα στη Βενετία και στο Τολέντο, όπου και πέθανε. Υπέγραφε τις εικόνες του προσθέντων, και μη λησμονών, την καταγωγή του EL GRECO Μαζύ με το Τισσιανό, το Μιχαήλ Άγγελο, τον Ιούλιο Κλόβη, άποτελλούν τους πιδ μεγάλους καλλιτέχνες. Ένα του από τα έργα «Ο Ιησούς εκδιώκων τους εμπόρους εκ του ναού» που σώζεται, είναι άνεκτιμήτου αξίας. Έζησε, όπως και παραπάνω, το περισσότερο καιρό στην Ισπανία, και την εποχή που ή Ελλάδα ήταν σβυσμένη και μόνο στους λίγους γνωστή. αυτός όπως τον καλούσαν με το περίφημο EL GRECO, ο Έλληνας, έφερε και ξυπνούσε παληές άναμνήσεις σ' όλων τις φαντασίος για τή Πατρίδα του.

Μά στην ίδια εποχή σχεδόν, έζησε κι' ο Βιτσέντος Κορνάρος, ο ποιητής του Έρωτοκρίτου, για να παραλείπω το Σωλομό, που κατά τις πιδ έξηγεριβωμένες πληροφορίες ή οικυγένειά του, Ένετική, είχε εγκατασταθ ή στη Κρήτη κι' έζησε για γενεάς και ο πάπος του πήγε μαζύ μ' άλλους Κρήτες κι' εγκατασταθήκη στη Ζάκυνθο. Και σήμερα κάτι νέο, τον τελευταίο αυτό καιρό, έχει να παρουσιάση ή πόλις μας. Νέοι προσπαθούνε κάτι να παρουσιάσουνε σε μά φιλολογική προσπάθειά τους με την έλδοτι ένδ; νέου φιλολογικού περιοδικού, εκδόσεις καλλιτεχνών, άναγγέλλον και ζωγράφοι πρόθυμοι να εκθέσουν τα έργα των, και άλλοι να μιλήτουνε για τή Τέχνη. Μία κίνηση που πρέπει να υποστηριχθ ή απ' το καθένα, για να δείξη πως και ή πόλις μας δέν ύστερεί κινησις στις άλλες